

Мерилин Кей

ДАРБА

**ДНЕС ГО ИМАШ
УТРЕ ГО ГУБИШ**

(книга трета)

Превод
Мария Бенчева

Издателство ИБИС
София

Понякога Емили не беше сигурна дали сънува или има видения. По принцип се случваше рано сутрин, преди да се включи алармата на часовника.

Точно тази понеделник сутрин тя беше почти сигурна, че е будна. Знаеше, че очите ѝ са отворени, защото виждаше раклата, бюрото и библиотеката. На горната лавица беше подредила старата си колекция кукли от цял свят. Бледа слънчева светлина проникваше през муселиновите завеси на прозореца и тя дори виждаше блузата, която беше оставила на таблата на леглото предишния ден.

Същевременно обаче виждаше и още нещо. Нещо, което не можеше да е в стаята. Пред очите ѝ плуваше полупрозрачен образ. Макар и да беше замъглен, тя позна мястото веднага – класната стая на учениците с дарби.

Учителката им, мадам, седеше на бюрото. Съучениците ѝ бяха заели обичайните си места: Кен, Аманда, Трейси, Мартин и другите. Тя дори вижда-

ше себе си... Но... момент, имаше само осем ученици... Някой липсваше.

Беше някак странно – всички се оплакваха от тези часове, някои дори ги мразеха, но рядко отсъстваха. А и в класа имаше само девет ученици и ничие отсъствие не минаваше незабелязано. Кой обаче липсваше във видението ѝ? Джена беше там, виждаше Сара и Чарлс в количката му...

Липсваше Картър. Ясно защо не беше забелязала отсъствието му веднага. Картър никога не говореше и не привличаше внимание към себе си. Затова всички бързо забравяха, че изобщо е в стаята. Обикновено той обаче беше там, поне физически. Това беше странно.

Алармата се включи и класната стая изчезна. Емили седна, протегна ръка към нощното шкафче и я изключи. Образът се беше стопил и тя не беше напълно сигурна дали беше сънувала или бе имала видение. И друг път беше сънувала учениците с дарби. Сънищата обаче бяха почти едни и същи и изпълнени с глупости – Кен се люлееше на полилея, Чарлс танцуваше върху бюрото на мадам. Този път всичко беше толкова реално... Да, сигурно беше имала видение.

И едва ли имаше проблем. Картър може и да се държеше като зомби, но беше човешко същество и можеше да пипне грип или да го заболи стомах като всички останали.

– Емили! Будна ли си?

Гласът на майка ѝ изразяваше раздразнение, сякаш за втори или за трети път питаше едно и също. Беше съвсем възможно – виденията на Емили, дори и най-тривиалните, обсебваша всичките ѝ сетива и

може би затова не беше чула майка си по-рано. Или пък наистина беше заспала. Беше ѝ толкова трудно да реши...

– Будна съм – извика тя в отговор. После се измъкна от леглото, излезе от стаята, прекоси коридора и влезе в банята. Докато миеше зъбите си, улови отражението си в огледалото и едва не се задави с пастата за зъби. Защо лицето ѝ беше толкова размазано? Това началото на друго видение ли беше?

Не, просто още не беше сложила контактните си лещи. Направи го, върна се в спалнята и за около двайсет секунди избра какво да облече. Не ѝ отне много време, защото всеки ден ходеше с почти едни и същи дрехи – сменяше само блузите и пуловерите си. Не носеше грим. Доскоро беше с очила, а какъв беше смисълът да се гримираш, когато очилата скриват половината ти лице? Вече беше с лещи и лицето ѝ беше открито, но не си беше купила гримове. Гримирането изискваше концентрация. Емили често се отнасяше и вероятно щеше да сложи червило и на клепачите си.

Когато се огледа в огледалото, нямаше никакви изненади. Всъщност беше виждала свои снимки като малка и знаеше, че почти не се беше променила. На снимките от първи клас се виждаше същото кръгло лице, същия дълг, прав нос и същите пълни устни. Носеше дългата си права коса по един и същи начин.

Зачуди се дали и като възрастна щеше да изглежда така. Както обикновено обаче, когато искаше да види бъдещето, не се получаваше нищо.

– Емили! Ще закъснееш!

– Идвам! – извика Емили и се спусна по коридо-

ра към кухнята. Майка ѝ беше извадила различни зърнени закуски на малката кухненска маса и Емили си сипа.

– Добре ли спа? – попита майка ѝ. Тя задаваше един и същи въпрос всеки ден. Обикновено Емили автоматично отговаряше „Да“. Този път обаче още мислеше за смущаващото преживяване преди малко и погледна майка си замислено.

– Мамо, случвало ли ти си е да мислиш, че си будна, а да се окаже, че спиш? Или обратното?

Майка ѝ я изгледа строго.

– Пак ли имаш видения?

„Винаги съм имала видения“, искаше да отговори Емили, но знаеше, че така само щеше да разстрои майка си. Тя не обичаше да говорят за дарбата ѝ. Понякога Емили повдигаше въпроса и продължаваше да се надява, че един ден майка ѝ ще я изслуша. Изречението на майка ѝ ѝ подсказа, че моментът не е подходящ и Емили дори не отговори на въпроса.

– Има ли портокалов сок? – попита тя вместо това.

Майка ѝ очевидно с облекчение прие смяната на темата.

– Разбира се, в хладилника е. Има и гроздов сок... Купих го на промоция от супермаркета.

Майка ѝ постоянно търсеше стоки на промоции. Имаше добра работа като офис-мениджър в една компания, но след смъртта на бащата на Емили, само тя изкарваше пари.

Още две деца от училището на Емили имаха по един родител. Тя никога не беше говорила с тях, но сигурно и те бяха тъжни като нея. Едва ли обаче някое изпитваше чувство на вина.

– Между другото днес ще закъснея – каза майка ѝ. – Имам час при Тони.

Това беше нормално. Майка ѝ носеше късата си къса и на етажи, и на всеки шест седмици ходеше при фризьора Тони в „Баджит сизърс“. Изведнъж Емили получи видение, което я стресна.

– По-добре не ходи, мамо. Не и днес.

– Защо?

Видението беше шокиращо ясно. Нежните къдрици на майка ѝ бяха заплетен хаос.

– Виждам те. След като си била при него. Може би Тони няма да е в настроение или нещо такова... Не знам... Днес обаче няма да те подстриже добре.

Емили видя как обърканото изражение на майка ѝ се превърна в раздражение и нямаше нужда да надниква в бъдещето, за да разбере, че проблемът не беше във фризьора Тони.

– Емили, престани веднага! Говориш пълни глупости.

Нямаше смисъл да спори с нея, но не успя да се въздържи:

– Мамо, ако виденията ми са глупости, защо ме включиха в клас за ученици със специални способности?

Майка ѝ стисна устни.

– Сега не искам да говорим за това, Емили. Тръгваме след две минути.

Тя излезе от кухнята. Емили довърши закуската си и отиде да вземе нещата си за училище. Не се сърдеше на майка си, че не разбираше дарбата ѝ. Как да ѝ се сърди, щом самата Емили не я разбираше? Докато минаваше през дневната, тя се спря да

погледне снимката в рамка на стената. Правеше го винаги, когато мислеше за така наречената си дарба, но така и не беше получила отговор на въпросите си. Само изникваха нови.

Снимката беше правена преди осем години, но майка ѝ изглеждаше много по-млада. Може би защото се усмихваше не само с устни, а и с очи – Емили рядко я виждаше да се усмихва така. Майка ѝ беше поставила ръка на рамото на петгодишната Емили. От другата ѝ страна стоеше баща ѝ.

Където и да застанеше, Емили имаше чувството, че баща ѝ я следи с поглед. Понякога решаваше, че я гледа разочаровано, сякаш ѝ напомняше, че е могла да спаси живота му.

В някои моменти ѝ се искаше споменът да не беше толкова ясен. Това първото ѝ видение ли беше? Тя не знаеше, но пък това беше първото, оказало сериозно влияние върху живота ѝ. Беше се случило в един съвсем обикновен ден.

Споменът беше толкова ясен, сякаш се беше случило вчера. Майка ѝ решише косата на Емили и я приготвяше за детската градина. Баща ѝ слагаше някакви документи в куфарчето си.

Образът просто се беше появил в съзнанието ѝ, като видението тази сутрин. Видя как баща ѝ излезе през вратата и тръгна към колата си, паркирана от другата страна на улицата. Той слезе на платното, без да се огледа на двете страни. Една кола изскочи с бясна скорост от завоя. И го удари.

Искаше ѝ се да му каже за ужасното си видение, но той вече тръгваше към вратата. Знаеше, че трябва само да извика: „Чакай, татко. Трябва да ти кажа нещо“, но не го направи. Дори и днес не

знаеше защо си беше замълчала. От страх, че ще ѝ се изсмее?

Този въпрос вече нямаше значение. Баща ѝ беше убит от движеща се с бясна скорост кола и беше станало точно както във видението ѝ. Може би... може би ако му беше казала, той щеше да внимава повече, когато пресичаше улицата. Ако беше спрял да я изслуша, може би колата щеше да профучи, преди той да излезе. Поне майка ѝ не я обвиняваше за смъртта му – тя не вярваше, че Емили вижда бъдещето. Емили обаче чувстваше вина.

Сега, когато получаваше видения и те можеха да окажат влияние върху живота на някой човек, тя му казваше. Хората обаче не оценяваха жеста и обикновено не ѝ вярваха. Разбираше ги. Понякога виденията ѝ грешаха. Е, по-скоро бяха неточни, не винаги бяха... ясни. Както когато каза на Тери Бойд от часовете по английски, че ще падне от гредата на състезанието по лека атлетика. Само че Тери не падна... не и тогава. Падна на състезанието следващия уикенд. После Тери обвини Емили и ѝ каза, че тя ѝ е втълпила мисълта за падане.

– Готова ли си? – попита майка ѝ.

Емили взе раницата си и излезе след майка си. Докато майка ѝ заключваше вратата, тя получи още едно видение. Това вече беше странно. Понякога нямаше видения в продължение на дни, а сега ѝ се струпаха десетина само за една сутрин.

– Мамо, забравих нещо. Сега идвам – без да обръща внимание на майка си, тя се втурна по коридора в стаята си. Намери книгата, която ѝ трябваше, в библиотеката, пхна я в раницата си и забърза обратно към колата.

– Какво забрави? – попита майка ѝ.

– Една книга, която трябва да дам на Джена – отвърна Емили.

Това беше истина, само дето не каза как е разбрала, че на Джена ще ѝ е нужна книгата.

Петте минути до гимназия „Медоубрук“ минаха без видения, но образът на учениците с дарба и липсващия Картър още се въртеше в главата ѝ. Когато пристигна в училище, Емили се замисли дали да не намери мадам и да ѝ каже. Мадам обаче я учеше да не прибързва. Първо да обмисли виденията си и да ги разгледа, преди да си вади заключения. Не беше сигурна дали това беше правилно – тя виждаше, каквото виждаше и то нямаше да се промени, колкото и да мислеше за него. Мадам обаче беше на друго мнение и Емили реши да изчака до часа за деца с дарби. Може би щеше да получи друго, по-ясно видение.

До обяд нямаше други видения. Тя сложи подноса си на масата до Трейси и седна срещу Джена. Джена се опитваше да накара Трейси да използва дарбата си.

– Госпожа Станфорд винаги копира тестовите през четвъртия час, а ти тогава имаш самоподготовка и няма да изпуснеш нищо. Просто влез в учителската стая и погледни теста, преди да го е копирала. Няма нужда да помниш всичко. Искам само да знам каква ще е темата на есето.

Очевидно спореха от известно време. Трейси изморено поклати глава.

– Това е измама, Джена. Не мога да ти помогна.

– Напротив, можеш – настоя Джена и присви гримираните си в черно очи. – Но няма да го направиш.

– Всъщност, права си – отвърна Трейси. – Не мога да ставам невидима, когато поискам.

– Но ставаш все по-добра – изтъкна Емили.

– Да, но не е никак лесно. Помните ли защо започнах да изчезвам? Защото никоой не ме забелязваше. Ако се опитах да кажа нещо на някого, той не ме чуваше. Ако вдигнеш ръка в час, учителят не ме виждаше. Дори и собствените ми родители не ми обръщаха внимание. Аз се чувствах невидима, затова и бях станала невидима.

Джена я погледна с насмешка.

– Вече обаче не се чувстваш невидима, нали? Как тогава все още успяваш да изчезваш?

– Като си припомням как се чувствах преди. Адски е депресиращо и не обичам да го правя. Ако се чувствам самоуверена или силна, или съм в добро настроение, ми е наистина много трудно.

На Емили ѝ стана приятно, че и другите невинатги можеха да разчитат на дарбите си. Трейси не можеше да изчезне просто с едно щракване на пръсти. А Джена, която четеше мисли, не можеше да влиза в съзнанието на абсолютно всички хора. С някои нямаше проблем и те бяха като отворена книга за нея. Не можеше обаче да чете мислите на майка си, на мадам и на Картър, например. А и се оплакваше, че понякога вижда мислите на учениците с дарба, а друг път – не. Съучениците ѝ предпочитаха да не го прави, но Джена си беше Джена и трудно се вслушваше в околните.

– Съжалявам, Джена – продължи Трейси. – Знам, че ме мислиш за педант, но не е хубаво да се мами. Защо не учи за теста както всички останали?

Джена се намръщи.

– Какъв е смисълът да учиш всичко, когато можеш да назубриш само онова, върху което ще те изпитат? – После тя светна. – Хей, хрумна ми нещо! Мога да разпитам госпожа Станфорд за теста. Тя ще се замисли за него и аз ще прочета мислите ѝ!

Емили реши, че идеята не е лоша, но Трейси изрази неодобрение.

– Не е правилно, Джена. И това е измама.

Джена сви рамене.

– Учителите са виновни. Нямахме да се налага да мамя, ако не ни даваха толкова много домашни. За вторник имам есе, днес ще изнасям доклад върху една книга... – тя млъкна и грабна раницата си. После бясно започна да рови в нея.

– Върху коя книга? – попита Трейси.

– „Дневникът на Ан Франк“. Забравила съм я къщи – тя пусна раницата и погледна отчаяно момичетата. – Не е за вярване. Прочетох цялата книга, написах доклад и отбелязах пасажите, които искаха да прочета на глас. А сега съм забравила да я взема.

Емили протегна ръка към своята раница.

– Изненада! – каза тя и ѝ подаде въпросната книга.

Джена я изтръгна от ръката ѝ.

– Леле! Благодаря ти, Ем.

– Как разбра, че книгата ще ѝ трябва? – попита Трейси Емили.

– Миналия уикенд Джена ми каза, че я чете. Помниш ли, Джена? Каза, че те е разплакала.

– Натъжи ме – поправи я Джена. – Не съм плакала.

Трейси поклати нетърпеливо глава.

– Не, как разбра, че ще забрави да донесе книгата в училище?

– Имах видение – гордо заяви Емили.

– Супер! – възкликна Трейси. – Имала си много точно предчувствие.

Джена не се съгласи.

– Не можеш да си сигурна, че си имала видение.

– Защо? – попита Емили.

– Защото знаеш, че аз винаги забравям по нещо и че днес трябва да изнася доклад. Взела си книгата, в случай че аз забравя моята. Но не си била сигурна, че ще я забравя.

– Бях сигурна – настоя Емили. – Видях го.

Трейси я подкрепи.

– Емили все по-точно предсказва бъдещето, Джена.

Джена погледна Емили.

– Виж, не казвам, че нямаш дарба. Ти обаче още не знаеш как да я използваш.

Джена често говореше така – откровено, без да се съобразява с чувствата на другите. Емили се опита да не го приема лично, но не можа да се въздържа.

– Значи според теб моята дарба е безполезна.

Трейси беше много по-мила.

– Тя не искаше да каже това, Емили. Да, може и да не успяваш да контролираш дарбата си, но определено имаш напредък – тя погледна Джена, сякаш настояваше Джена да потвърди думите ѝ.

– Да, май ставаш малко по-добра – рече Джена.

Това не беше кой знае какъв комплимент и не накара Емили да се почувства по-добре. Испита облекчение, когато Трейси смени темата.

– Как са нещата у вас? – обърна се Трейси към Джена.

Джена сви неопределено рамене, но се усмихна и отвърна:

– Горe-долу – тя се стараеше никога да не звучи прекалено оптимистично и в нейната уста „горе-долу“ означаваше буквално „отлично“. Емили си спомни, че Джена живя у Трейси две седмици, докато майка ѝ беше в болница. Сега обаче майка ѝ си беше вкъщи и Джена се беше прибрала. Емили се осмели да ѝ зададе въпрос.

– А майка ти... Тя... – поколеба се Емили. Не знаеше как да се изрази по-деликатно. Почти всички знаеха, че майката на Джена има проблем с алкохола. – Тя добре ли е?

Джена перефразира въпроса по типичния си безцеремонен начин.

– Питаш дали е трезва? Да, засега.

– На бас, че този път ще успее – заяви Трейси.

– Може би – позволи си да каже Джена. Тя пролиза Емили с поглед. – Да не си посмяла да правиш предсказания.

– Нямам и намерение – увери я Емили. Тя знаеше, че Джена не искаше да я обиди, но все пак не ѝ стана приятно. Изправи се, преди чувствата да се изпишат на лицето ѝ. – Отивам да си взема вода.

Точно до бутилките с вода имаше кофи, в които учениците хвърляха остатъците от подносите си. Емили видя Сара Милър, друга нейна съученичка, да се върти около една от кофите.

– Какво правиш? – попита я Емили.

Сара вдигна поглед. Сърцевидното ѝ лице изглеждаше нещастно.

– Изгубих си пръстена – изплака тя.

Емили трепна. Самата тя често губеше разни неща и напълно я разбираше.

– Да не си го свалила някъде?

– Едва ли. Нося го постоянно, дори и когато си мия ръцете. Сигурно е паднал, но не знам къде или кога. Сега забелязах, че го няма – и тя докосна безименния пръст на дясната си ръка. Емили забеляза лека вдлъбнатина на мястото, където Сара беше носила пръстена. Впери поглед в нея. Ако се съсредоточеше, може би щеше да получи видение. Понякога се получаваше, понякога не.

Този път извади късмет – погледът ѝ се замъгли и очите ѝ се впериха в нищото. Един образ започна да се прояснява...

– Ще го намериш.

Сара също беше сред учениците с дарба и знаеше за виденията на Емили. За разлика от Джена обаче, тя уважаваше дарбата на Емили. Очите ѝ светнаха.

– Наистина ли? Къде?

– В джоба на палтото си.

Сара сбърчи вежди.

– Знаеш ли, възможно е. Днес бях с палто, но си забравих ръкавиците и държах ръцете си в джобовете. Може да е паднал там.

Емили кимна.

– Видението беше ясно. Пръстенът беше на дъното на джоб на палто.

Сара светна.

– Значи ще го намеря, ако сега отида да го потърся?

Емили се поколеба. Това беше слабото място на виденията ѝ – никога не знаеше кога точно ще се

случат. Тя виждаше бъдещето и беше видяла как Тери Бойд падна от гредата, но не и кога щеше да се случи. В този случай обаче...

– Ако е паднал там, трябва да го намериш – отвърна решително тя.

Сара погледна часовника на стената.

– Палтото е в шкафчето ми. Ако побързам, ще успея да го взема, преди да започне часа. Благодаря, Емили.

Емили разцъфна в усмивка, когато Сара излезе тичешком от столовата. Усмивката ѝ обаче бързо се стопи – беше забелязала втренчените погледи на момичетата от съседната маса. Трябваше да се научи да мисли, преди да каже нещо. Бритни Телър и Софи Грийн я зяпаха с отворени усти и ококорени очи. Аманда Бийсън, също ученичка с дарба, беше с тях, но изражението ѝ беше много различно. Тя сякаш искаше да убие Емили с поглед.

Бритни проговори първа:

– Емили, нима виждаш бъдещето? Да не си медиум?

Емили не отговори – Аманда се погрижи за това.

– Да, разбира се. Емили е циганка врачка – заяви тя. – Покажи ни кристалната си топка, Емили – и за да подсили сарказма в гласа си, се разкикоти по особено гаден начин. Това тя го умееше изключително добре. Все пак ревностно пазеше репутацията си на едно от най-злобните момичета в гимназия „Медоубрук“.

Бритни и Софи също се разсмяха, имитирайки колкото могат смеха на Аманда. Емили усети как лицето ѝ почервения. Можеше да контролира цвета на лицето си толкова добре, колкото контролираше виденията си.

Тя тръгна към собствената си маса, откъдето Джена и Трейси я гледаха съчувствено. Очевидно бяха чули всичко.

– Честно казано – рече Трейси, – Аманда постъпи правилно, като те прикри.

– Знам – отвърна Емили мрачно. – Трябваше ли обаче да говори толкова високо?

– Не я съди прекалено – каза Джена. – Ние знаем, че не е чак толкова гадна. Тя обаче трябва да се грижи за репутацията си, ако иска да се движи с онези момичета.

Това беше вярно, но Емили се чувстваше все така неловко. Тя вече с нетърпение очакваше да влязат в час и благодарността на Сара да я разведали поне малко.

Когато обаче влезе в стая 209, един поглед беше достатъчен, за да разбере, че настроението на Сара не се беше подобрило от срещата им в столовата. Нещастната ѝ съученичка стоеше с лакти на чина и брадичка, подпряна на ръцете ѝ. Нямаше пръстен.

Сара вдигна поглед, когато Емили се приближи към нея.

– Проверих във всички джобове. Не го намерих – не го каза като обвинение, тя беше прекалено добра, за да се държи така, но Емили се опита да се защити.

– Може да е в джоба на друго палто – предположи тя не много уверено.

Сара поклати глава.

– Не съм обличала друго палто наскоро.

– Съжалявам – отвърна Емили.

Сара ѝ се усмихна, сякаш за да я увери, че не я кори, но Емили почувства вина. Тя седна на мястото

си и наум отбеляза верните и грешните видения за деня. Беше разбрала, че Джена ще забрави книгата си (макар и Джена да не го приемаше за видение) и тя си даде точка за това. Липсващият пръстен на Сара обаче връщаше резултата на нула. Какви други предсказания беше направила? За прическата на майка си, но нямаше да разбере какво е станало, докато не се прибере вкъщи.

Беше предрекла и още нещо... Разбира се! За Картър Стрийт. Според видението ѝ, днес той трябваше да отсъства. След малко звънецът щеше да бие и тя огледа стаята. Мартин, Джена и Аманда бяха по местата си... Чарлс влезе с количката, след него дойде Трейси, а в последната минута забързано се появи Кен.

Звънецът би. Още не беше замлъкнал, когато мадам влезе и затвори вратата. Емили се зарадва – Картър го нямаше!

Мадам отиде до бюрото си и огледа стаята.

– Къде е Картър? Някой виждал ли го е?

Никой не го беше виждал. Мадам се намръщи.

– Не мога да си спомня някога Картър да е отсъствал – тя погледна едно листче на бюрото си. – Няма го и в списъка на отсъстващите ученици.

– Може би е избягал от час – предположи Мартин.

Мадам не можеше да допусне такова нещо и Емили знаеше защо. Картър беше като робот – правеше, каквото се очакваше от него и каквото му кажеха. Ни повече, ни по-малко. Не говореше, лицето му не изразяваше нищо и според Джена не мислеше за нищо. Все пак той функционираше, поне на физическо ниво, като нормален човек.

Никой не знаеше кой беше и откъде идваше. Бяха

го намерили преди година на улица „Картър“ и му бяха дали името на улицата. Засега не беше показал никакво по-специално умение и Емили нямаше представа защо го бяха сложили при учениците с дарби. Може би защото беше различен като тях.

Усети, че мадам се разтревожи и първоначалната ѝ радост, че видението ѝ се беше сбъднало, се стопи. Отсъствието на Картър не беше нещо хубаво и Емили се засрами от реакцията си.

В стаята беше топло и мадам започна да разкопчава самото си.

– О, щях да забравя – тя пхна ръка в джоба си. – Това да е на някого?

– Пръстенът ми! – извика Сара. Тя отиде до бюрото да си го вземе. – О, благодаря, мадам. Къде го намерихте?

– На пода – отговори учителката. – Сигурно е паднал от пръста ти и се е търкулнал. По-добре го дай да го стеснят, за да не го изгубиш, Сара.

– Добре – каза Сара и се върна на чина си. Тя не погледна Емили, докато минаваше край нея, но Емили потъна в стола си. Значи пръстенът се появи. Беше познала. Той обаче не беше в джоба на Сара.

Но, чакайте... Какво всъщност беше видяла? Как Сара пхна ръка в джоба си? Не. Само, че пръстенът се намира в джоб. Това също се оказа вярно. Просто не беше в джоба, в който мислеше, че е. В известен смисъл се беше оказала права, но не беше разбрала добре видението.

Това не я накара да се почувства по-добре. Имаше видения. И какво? Не знаеше какво означаваха. Какъв беше смисълът да имаш дарба, ако не я разбираш?

До края на часовете не ѝ се явиха повече видения и настроението ѝ не се подобри. Още повече, че се прибра с необичайно голямо количество домашно.

Поне домашното изискваше пълното ѝ внимание и тя нямаше време да мисли за майка си и за часа ѝ при фризьора. Когато обаче чу вратата да се отваря и майка ѝ извика: „Прибрах се!“, споменът за видението се върна. Емили забърза към дневната.

Майка ѝ тъкмо събличаше палтото си.

– Здравсти, скъпа. Как беше днес?

Когато Емили не отговори веднага, майка ѝ повтори въпроса.

– Ем? Хубав ли беше денят ти?

– Ъмм, да. Хубав беше. Съжалявам. Гледах косата ти.

Майка ѝ побутна добре оформените меки къдрици.

– Харесва ли ти?

Емили кимна.

– Тони се е справил добре.

– Всъщност Тони трябваше спешно да се прибере и ме подстрига Лорън. Какво ще вечеряме? – тя мина покрай Емили и влезе в кухнята.

Емили не можеше да мисли за вечерята – съзнанието ѝ се въртеше около поредното неточно видение, което бе имала. То не се беше сбъднало, защото Тони го нямаше и друг фризьор беше постригал майка ѝ? Нима следващото ходене при Тони щеше да бъде катастрофално? Или видението не беше истинско?

Почувства се ужасно потисната. Този талант можеше да бъде толкова ценен, толкова полезен. Мно-

го хора биха искали да имат нейната дарба и биха могли да направят прекрасни неща с нея.

В нейните непохватни ръце обаче – не, в нейния непохватен мозък – дарбата беше абсолютно безполезна.

2

Емили усети разтревожения поглед на майка си от другата страна на масата.

– Емили, добре ли си? Не ядеш.

Майка ѝ беше права. А чинията пред нея беше пълна с любимите ѝ макарони със сирене.

– Не съм много гладна – отвърна Емили, но все пак набучи макарони на вилицата.

Майка ѝ все още беше притеснена. Наистина ме обича, помисли си Емили, и за майка проявява доста голямо разбиране. Поне за повечето неща.

– Мамо? – започна Емили, но смелостта ѝ се изпари.

Майка ѝ въздъхна.

– Пак имаш видения, нали? – това не беше въпрос, но Емили все пак отговори. Тя отчаяно искаше да поговори с някого.

– Нещо такова.

– Говориш ли за тези неща в... специалните часове? Учителката не ти ли помага да... се справиш с проблема?

Така майка ѝ възприемаше дарбата ѝ – като про-

блем. Когато помолиха Емили да посещава часовете, мадам беше обяснила на майка ѝ, че идеята е учениците да се научат да канализират и контролират уменията си. Някак си обаче майка ѝ беше останала с убеждението, че целта е да помогнат на децата да се отърват от заблудите си.

– Говорим за *дарбите* си – отвърна Емили, наблюдавайки на думата. – Обсъждаме как да ги развиваме и как да се възползваме от тях.

Както обикновено, майка ѝ не чу нищо.

– Ем, скъпа... Ако онази мадам не ти помага, може би трябва да започнеш отново да ходиш при доктор Макъл.

Емили потръпна. Преди две години майка ѝ я беше завела на психолог. Той се беше отнесъл към нея като към шестгодишно дете с въобразяем приятел и беше заключил, че виденията ѝ са плод на прекалено силно развито въображение. Не, доктор Макъл не можеше да ѝ помогне.

Тя се отказа.

– Добре съм, мамо. Имам много домашно и съм малко изнервена.

Това беше нещо, което майка ѝ разбираше.

– Тогава върви и се залавяй за работа – отвърна рязко тя. – Аз ще измия чиниите.

– Ще раздигна масата – предложи Емили. Докато събираше чиниите, телефонът иззвъня. Майка ѝ го вдигна.

– Ало? Здравей, Треиси. Да, тук е. Има много домашни, така че не говорете дълго. Наистина ли? Добре, ето я и нея – тя подаде безжичния телефон на Емили. – Треиси има някакви проблеми с домашното и иска да говори с теб.

Това не беше истина – мадам не им беше дала домашно, а с Трейси нямаха други часове заедно. Емили взе телефона и продължи играта.

– Здравсти. Ще взема телефона в стаята си, за да погледна домашното – каза тя за пред майка си. Вече в стаята си, тя затвори вратата и се гръшна на леглото с телефона. – Здравсти пак. Какво има?

– Нищо особено. Чакай да извикам нещо на клонингите. Хей, момичета! Марш от стаята ми! Веднага!

Емили си представи как сестрите близначки на Трейси – прословутата Седморка – се бутаха край нея и настояваха за приказка. Емили беше единствено дете и преди завиждаше на Трейси. След като прекара малко време у дома ѝ обаче, започна да разбира защо Трейси искаше да се научи да изчезва, когато пожелае – понякога сигурно наистина ѝ се искаше да се скрие от момичетата.

– Здравсти. Вече съм тук. Обаждам се да разбера как си. Днес не беше в много добро настроение.

Емили не се изненада, че Трейси беше обърнала внимание. Трейси беше истински експерт по депресиите – самата тя беше в такова състояние почти пет години.

– Объркана съм – призна Емили. – Виденията ми са толкова... Толкова хаотични. Понякога се чудя дали наистина имам дарба.

– Имаш, разбира се – увери я Трейси. – Само колко пъти си ми казвала неща, които предстоят да се случат! Помниш ли когато ме попита дали съм карала шарка?

Емили се сети за странното предчувствие, което беше получила преди няколко месеца. Тя постоянно

виждаше Трейси и в съзнанието ѝ изникваше думата „шарка“.

– Да, помня.

– Е, защо ме попита? Защото знаеше, че клонингите ще пипнат шарка и се притесняваше и аз да не се разболея.

– Защо тогава не видях сестрите ти във видението? Имам чувството, че всяко видение е някак неясно... Объркано и двусмислено.

– Може би защото бъдещето не е сигурно. Искан да кажа, то може да се промени. Нали?

– Вероятно – отвърна Емили, но изобщо не беше сигурна. Ако бъдещето можеше да се променя, защо тя виждаше какво щеше да стане? Като днес например... – Днес имах видение, че Картър няма да е в час.

– Било е много ясно видение – каза Трейси. – Ивярно.

На вратата се почука.

– Ем, не говорете дълго. Имаш домашни.

– Трябва да затварям – промълви Емили на Трейси. – Благодаря, че се обади.

– Искаш ли да направиш едно бързо предсказание, преди да затворим? – попита Трейси.

– Ще опитам – рече Емили. – Питай ме нещо.

– Хм... Утре Картър ще бъде ли на училище?

Емили притвори очи, за да замъгли зрението си и зачака да се оформи някакъв образ. Остана доволна, когато видя класната стая.

– Не... Няма да бъде. Чакай... И още някой липсва.

– Кой?

Емили огледа лицата в неясния образ.

– Ти. Добре ли се чувстваш? Да не се разболееш?

– Добре съм – увери я Трейси. – Може да съм невидима.

– Утре ще опиташ да изчезнеш?

– Не знам. Може би. Упражнявам се всеки ден, но по принцип го правя само в стаята си вкъщи.

– Е, не го прави, за да ме успокоиш, че видението ми е било вярно.

Трейси се засмя.

– До утре.

Когато на другия ден видя Трейси на обичайната им маса в столовата, Емили се почувства и облекчена, и разочарована. Разбира се, радваше се, че Трейси не е болна и че не беше изчезнала, само за да я накара да се почувства по-добре (макар и това да беше нещо, което Трейси би направила). Присъствието ѝ обаче беше още едно доказателство, че предсказанията на Емили бяха наполовина грешни.

Тя все пак се насили да се усмихне и занесе таблетата си на масата.

– Радвам се да те видя – обърна се тя към Трейси. Трейси въздъхна.

– Съжалявам.

– За какво съжаляваш? – Джена се появи на масата с табла.

– За нищо – отвърна бързо Трейси. – Ей, купила си си обяд!

И Емили го беше забелязала. Джена винаги си носеше сандвич от къщи. Майка ѝ имаше проблеми, бяха само на социални помощи и Трейси никога нямаше пари.

Джена сложи подноса на масата.

– Да. Представете си – майка ми си намери работата.

– Супер! Това е страхотно! – възкликна Трейси.

– Какво работи? – попита Емили.

– Секретарка в болницата! Преди работеше като секретарка и, докато била в болницата, казала на едната от сестрите. Явно още помни как се работи с компютър – тя се обърна към Емили. – На бас, че това не го видя, нали?

Усмивката на Емили се стопи.

– Не. Напоследък нямам много точни видения.

– Ей, няма проблеми – каза Джена и седна. – Нямахте да ти повярвам дори и да го беше предсказала – тя погледна зад тях и се намръщи. – По дяволите! Какво искат пък сега?

Емили се обърна и видя три от приятелките на Аманда да се приближават бавно към тях. Те си шепнеха нещо и се подсмиваха, и Емили се подготви да посрещне обидите им.

Нина, най-отвратителната от трите, проговори първа:

– Емили, днес ще се пробвам за главна мажоретка. Би ли ми казала дали ще успея?

Емили въздъхна.

– Не.

– Не, няма да ми кажеш или не, няма да успея?

Бритни и Софи се разкикотиха силно.

Емили се замисли дали да не ѝ отвърне нещо от сорта: „Няма да прахосвам дарбата си за такава глупост“. Така обаче само щеше да потвърди, че наистина вижда бъдещето.

Трейси я спаси.

– Не знае и не ѝ пука, така че я оставете на мира.

Нина престорено ококори невинни очи.

– Но аз мислех, че Емили има видения!

Джена завъртя очи.

– О, моля ви! Емили дори не знае кой ден е утре.

За неин ужас, Емили усети как очите ѝ се напълниха със сълзи. Знаеше, че Джена се опитваше да обърне всичко на шега и да убеди момичетата колко абсурдна беше тази идея. Онова, което каза Джена обаче, беше отчасти вярно и я заболя. Тя успя да задържи каменното си изражение, докато момичетата отминаха, но после една сълза се търкулна по бузата ѝ.

Трейси я видя.

– О, Емили, да не ти пука какво мислят онези.

– Не ми пука – тросна се Емили и втренчи поглед в Джена.

– Аз само се опитах да помогна – оправда се Джена.

– Знам – каза Трейси. – Но напоследък Емили е много чувствителна, когато стане въпрос за дарбата ѝ.

Изражението на Джена се промени.

– Наистина? Съжалявам, Ем. Само си говорех.

– Няма проблеми – въздъхна Емили. – Имам чувството, че дарбата ми е ужасно слаба. Искам да кажа, в сравнение с другите.

– Ами Картър? – попита Джена. – Та той дори няма дарба. Поне не е показал да има.

– Като стана въпрос за Картър, Емили знаеше, че вчера той няма да бъде на училище – уведоми я Трейси. – Оказа се права за това – тя се обърна към Емили. – Видя, че и днес няма да дойде, нали? На бас, че пак ще се окажеш права.

– И така да е, видях, че и теб няма да те има. Така че ще съм познала наполовина.

– Говори ли с мадам? – поиска да узнае Джена. Това изненада Трейси.

– Откога вярваш на учителите?

– Не им вярвам – отвърна бързо Джена. – Не и на нормалните. Мадам обаче е... Добре, де. Мисля, че е различна. Тя разбира.

Трейси се замисли.

– Наистина ли смяташ, че разбира дарбите ни? Джена сви рамене.

– Тя знае, че имаме дарби и не се отнася с нас като с откачалки. За мен това е достатъчно.

Беше достатъчно и за Емили. Поне мадам щеше да я изслуша с желание. Тя бутна таблата, върху която стоеше почти недокоснатата храна.

– Може би сте прави. Отивам да говоря с нея още сега.

Емили имаше късмет – мадам вече беше в класната стая и преглеждаше някакви документи на бюрото си. Емили застана на вратата и високо се прокашля. Учителката вдигна поглед. Не се усмихна, но гласът ѝ беше мил.

– Да, Емили?

Емили се поколеба. Мадам изглеждаше заета и сякаш мислеше за нещо. Може би моментът не беше подходящ. Тогава обаче мадам добави:

– Видение ли си имала?

– Постоянно имам видения – отвърна Емили. – Това е проблемът. Виденията невинаги показват истината. Всъщност не е точно така. Те са верни само донякъде.

– Говорили сме за това – напомни ѝ мадам. – Раз-

съждаваш ли върху тях? Търсиш ли ключови моменти, които да ти помогнат да ги разгадаеш и да се възползваш най-добре от тях?

Мадам беше права – и преди беше казвала на Емили тези неща. Емили обаче не разбираше какво се искаше от нея. Казваше онова, което виждаше. Какво друго можеше да направи?

– Може ли да ми дадете пример? – попита тя учителката.

Мадам нямаше тази възможност. Друг учител се появи на вратата и каза бързо:

– Бихте ли дошли с мен? Става въпрос за Мартин Купър...

– Разбира се – мадам се изправи веднага. – Съжалявам, Емили, трябва да вървя.

Емили нямаше нужда от повече пояснения, сега се какво ставаше в другата класна стая. Ключавият Мартин Купър имаше дарба, от която само той можеше да се възползва. Ако някой го дразнеше (а това се случваше често, тъй като приличаше на хленчещ дребосък), той меко казано полудяваше. Мършавото му тяло внезапно придобиваше почти свръхчовешка сила и ставаше агресивен. Само мадам можеше да го успокои.

Да, Джена беше права – мадам разбираше специалните ученици. За разлика от повечето родители, тя приемаше дарбите им и вярваше в техните способности. За лош късмет на Емили обаче, дарбите на другите обсебваха по-голямата част от времето на мадам.

Кен го тормозеха гласовете на мъртви хора и той не можеше да ги контролира. Емили често се чудеше как ли беше развил такава необичайна дар-

ба. Той почти не говореше за нея, само се оплакваше, че мъртвите се опитват да говорят с него. Определено не му харесваше и мадам имаше специално отношение към него.

Чарлс, също като Мартин, имаше дарбата да създава големи проблеми и изискваше непосредственото внимание на мадам. Той не можеше да движи краката си (беше парализиран от раждането си), но някак си беше развил телекинеза – можеше да мести предмети само със съзнанието си. И ако беше в лошо настроение, което се случваше често, използваше дарбата си за разрушителни цели.

Аманда можеше да се вмъкна в телата на други хора. Изпита ли съжаление към някого, тя се превръщаше в него. Трейси, чието тяло две седмици беше притежание на Аманда, твърдеше, че именно затова Аманда се държеше толкова лошо с хората – не можеше да си позволи да съчувства на някого.

Само Сара не търсеше често вниманието на мадам. Това беше любопитно, защото тя притежаваше най-силната дарба – можеше да накара хората да направят каквото тя поиска. Поне така им бяха казали. Трудно беше за вярване, предвид колко добра и спокойна беше Сара. Не бяха виждали дарбата ѝ в действие, защото Сара отказваше да я използва. Поради тази причина мадам не я следеше отблизо. Все пак дарбата на Сара беше факт и мадам смяташе, че е много любопитна.

А какво можеше да прави Емили? Имаше видения, които понякога се сбъдваха, понякога не. Не беше нещо, което можеше да впечатли мадам.

До звънеца имаше още време и Емили можеше да се върне в столовата при приятелите си. Но тъй

като нямаше какво да им каже, какъв беше смисълът? Отиде до чина си, седна и притвори очи.

„Покажи ми нещо“, каза тя на съзнанието си и зачака видение. Трябваше ѝ малко време, но накрая един образ започна да се оформя. За нейно разочарование видя приятелката на Аманда Нина. Тя скачаше пред няколко мажоретки с униформи. После направи циганско колело, шпагат и задно салто. Нещо обаче се обърка при последното движение и тя падна по дупе на земята.

Значи Нина нямаше да стане мажоретка. Това беше успокояващо, но не беше толкова важно. А и на никого не му пукаше, освен на Нина.

Джена бавно влезе в стаята и седна до Емили.

– Какво каза мадам?

– Нищо – отвърна Емили. – Извикаха я спешно заради Мартин.

– О, жалко. Може да говориш с нея след часа.

„И какво ще ѝ кажеш?“, помисли си мрачно Емили. Че приятелката на Аманда няма да стане мажоретка? На мадам ѝ пукаше, колкото на нея самата.

– Къде е Треиси? – попита тя в опит да смени темата.

– Трябваше да отиде до шкафчето си. Виж, мадам идва с Мартин.

Учителката влезе в стаята, стискайки силно Мартин за рамото. Мартин се мусеше като петгодишно момче, което са хванали да бърка в буркана с бонбони. Той седна, без да каже нищо. Един по един учениците се събраха и звънецът би.

Мадам огледа стаята.

– Явно Картър още отсъства. Някой знае ли къде е?

Никой не го беше виждал. Мадам се намръщи и си записа нещо. После вдигна глава и зададе същия въпрос, който Емили беше задала на Джена. – Къде е Треиси?

– Отиде до шкафчето си – отвърна Джена и мадам отново се намръщи. Тя мразеше учениците да закъсняват.

Треиси обаче не закъсня. Тя въобще не дойде. До края на часа Емили успя да се сети само за една причина за отсъствието ѝ.

Треиси го беше направила за нейно добро. Искала беше Емили да се успокои и да придобие повече самочувствие и увереност в дарбата си. Явно беше успяла да стане невидима, за да накара Емили да повярва, че това нейно видение се е сбъднало. Може би в този същия момент Треиси седеше на празния чин и се надяваше Емили да е щастлива.

Емили погледна чина на Треиси и за секунда ѝ се стори, че вижда приятелката си. Тя обаче само си въобразяваше, разбира се. За всеки случай Емили се усмихна леко на празния чин.

Звънецът би. Джена дойде до нея и също погледна на празното място.

– Става все по-добра в изчезването – каза тя.

Преди Емили да успее да отговори, Аманда спря на вратата и се обърна към нея:

– Защо зяпаш празния чин на Треиси и се усмихваш глупаво?

Джена отговори вместо нея.

– Емили предсказа, че днес Треиси ще отсъства. Аманда сви рамене.

– Не, тя е невидима.

– Откъде си толкова сигурна? – попита Емили.

– Това е по-вероятно, отколкото някое от виденията ти да се сбъдне.

Джена винаги правеше всичко възможно да се опълчи на Аманда и сега също реагира остро.

– Не става въпрос само за Трейси. Емили предсказа, че и Картър ще отсъства вчера.

– Голяма работа. Значи е имала две верни видения – Аманда се обърна към Емили. – Е, кажи ми, госпожице Знаем всичко, кой ще отсъства утре? Аз, надявам се. Мразя тези часове.

Емили знаеше, че Аманда ѝ се подиграва, но все пак притвори очи и се опита да види бъдещето. И се получи.

– Мартин.

– Така ли? Щом казваш – отвърна Аманда отнесено и излезе.

Джена не каза нищо, но скептичното ѝ изражение говореше, че не вярва на виденията на Емили повече от Аманда. Затова на другия ден поне двама души много се изненадаха, когато Мартин не влезе в час.